

Vážení, milí přátelé,

na začátku něco jako přiznání: vím dnes, co jsem původně nevěděl a teď to vidím i na vlastní oči: dramatická generační proměna strany byla na místě. Osvědčila se.

Dnes je ze všeho nejdůležitější orientovat se ve větším světě, než je ten domácí. KDU-ČSL je jediná vládní strana, která je v tomto ohledu jako celek důsledná, jasná, čitelná. Jsem na to hrdý. To slovo „hrdý“ snad v politice říkám poprvé.

Od bývalého politika a staršího člověka nemůžete čekat nic jiného než varování. Chci Vás proto upozornit na tři nebezpečí, která nestojí zdaleka jen před námi, ale která stojí také před námi.

Budme patrioty, vlastenci, raději než národovci. Patriotismus je „skladný“, vejde se pokojně vedle jiných patriotismů, skládá z nich větší soudržné celky, protože je to vztah k zemi a skrze ni k lidem, kteří v ní a na ní žili a pracovali, žijí a pracují, budou žít a pracovat. Jsem přesvědčen, že autentické evropanství je prodloužením, sumou, právě takových evropských patriotismů, nikoli skládkou z národů a jejich národovectví. Patriotismus, ano, i ten místní, ba právě ten, vlastenectví, nechť je naše krédo, je to konzervativní ctnost a zároveň pouto. Je to vztah sousedům a skrze ně k dalším, vzdálenějším sousedům. Národovectví se svou „starou krví“ (Landa) přitahuje ovšem tím, že vzbuzuje větší emoce, hodí se k němu vlajky a dresy, pokřiky a písně. Ale cena, kterou za to platí, bývá vysoká: je výlučné, neskladné, protože se neobejde se bez nepřítele. I když o něm dokáže chvíli mlčet, myslí na něj pořád. Je to stav myslí, v níž bydlí nepřítel.

Dávejme si pozor na extremismus, zejména ten protiromský. Ale nejen ten. Je tu pořád, někdy vyzývavý, jindy zalezlý. Mění své tváře. Jeho vlastností však je, že dokáže náhle vzplanout jako věchet slámy. Ve věku elektronických sítí je tato hořlavá sláma všude kolem nás. A pak je tu přes noc jiný režim s vůdcem v čele a všichni se diví.

Pro jistotu ještě jedno přání: každou darovanou korunu obračejme v dlani ne dvakrát, ale desetkrát. Jeden menší malér a poctivé úsilí několika posledních let se rázem obrátí vniveč. Lidé, voliči nás, ano právě nás, pak budou soudit mnohem přísněji než jiné, počítejme s tím, že třeba i nespravedlivě. Budou říkat: vida je, svatoušky... Konec varování.

Křesťanští demokraté mají před sebou velkou, možná největší příležitost ve svých dějinách. S nimi ji má i Česká republika: jsou svorní, klidní, pevní. Omládlí. Jsou pořád tradiční, klasickou stranou se vším všudy, nejsou stranou bez členů, firmou či fanklubem lídra, nejsou ani součtem rozhádaných skupinek, pytlek blech, nesmí být ani zaopatřovacím ústavem, nejsou

ani obchodním podnikem. Tak jak zvládli roli opozice a vrátili se do velké politiky, což se zatím nikdy nikomu v naší zemi nepodařilo, tak nyní zvládají vládnutí v koalici. Ukazují dezorientovaným lidem, že to jde, že pluralita politických stran může být i napříště nejjistější zárukou demokracie. My ostatně víme, že jiná možnost neexistuje.

Takže je před námi nejen velká příležitost, ale i velká odpovědnost. Můžeme být mnohem víc než druhý, třetí do koaličního počtu. Můžeme jednou volby vyhrát. Když to pokazíme, nebude to zdaleka jen naše škoda.

Ale my to nepokazíme.

Petr Pithart

